

Tuija Joska

OVI

Tuija Joska

Ovi

© 2023 Tuija Joska

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2028-8

Alkusanat

-Ilman sydäntä ei kukaan ole mitään

Avaamatta jää elämän etuovi-

Isälle ja pikkuveljelle.

Muistoille, joita kannattelevat

loppumattomat siivenlyönnit.

1.luku

Martta nojasi ikkunanpieleen. Piha oli autio ja jollain oudolla tavalla lähes lohdullinen. Punainen pihakeinu seilasi tuulen mukana eestaas. Oli kuin joku olisi hypännyt vauhdissa kyydistä ja jättänyt leikin sikseen.

Martta hymähti huomaamattaan. Hän ei millään muotoa voinut olla onneton siitä, mitä oli tapahtunut, vaikka luultavasti hänen joidenkin mielestä olisi kuulunut sitä ollakin. Mutta jos koko elämänsä on koittanut parhaan tahtonsa mukaan miellyttää muita, ei lopulta jää mitään muuta vaihtoehtoa, kuin kääntyä vastavirtaan. Tai hukkoa tyyneen ja mustaan veteen. Joinain epätoivon hetkinä niin olisi voinut käydäkin, mutta ei nyt. Ei hänelle, ei enää. Liian monta ovea oli auennut ja aina loppujen lopuksi myös sulkeutunut. Joko äkkinäisesti kolahtaen tai niin varovasti ja huomaamatta, ettei Martta edes ymmärtänyt niin käyneen. Kunnes tajusi, että kahva ei enää kääntynyt eikä avain sopinut lukkoon.

Kesäilta kääntyi yötä kohti ja jossain järvenselän utuisella kalliolla kirkui päättäväinen lokki. Laituri oli hieman vinossa, mutta sen ympärillä kaikki muu tuntui olevan kohdillaan. Sauna lämpeni ja savun haju täytti sieraimet. Jostain lapsuudesta kirmasi tajuntaan saporopäinen tyttö vihdan ainekset käsissään.

- No Martta, löysitkös meille saunavihdan tekotarpeet? isä naurahti lempeästi.

Hymyilytti ja itketti yhtä aikaa. Muisto oli niin todentuntuinen, että tahtomattaan Martta ojensi tyhjän kätensä jonnekin kymmenien vuosien taakse. Isä oli ollut Martan voimahahmo niin monella tapaa. He olivat olleet sitä toisilleen aina silloin, kun elämänmeno yltyi liian voimakkaaksi. Kaksi hiljaista, aina ajatuksen päässä toisistaan. Monella tapaa toistensa kuvia.

Martta painautui kiinni tummuneeseen seinään ja antoi lämmön valua läpi väsähtäneen vartalon. Kiuas sihisi jossain hämärän seassa, eikä sen viestistä voinut erehtyä. Martta oli lapsesta asti kuullut sen rauhoittavan äänen. Kiukaalla oli ehtymätön taito lohduttaa. Saunassa saattoi syntyä uudelleen sisältä käsin. Ahdistava turtuneisuus, mikä matkan varrelta tarttui mukaan, oli

mahdollista lähes häivyttää saunan huuruihin.
Joskus se toimi paremmin, joskus huonommin.
Kaikki oli kiinni siitä, mihin jaksoi uskoa tai mihin
antoi mahdollisuuden. Loppujen lopuksi onni on
usein vaan ajatuksen päässä omistajastaan.

Martta katsoi ikkunasta siniseen alkukesän yöhön
ja hetken hänestä tuntui, kuin siinä olisi ollut jotain
maagista. Yhä istui vieressä lauteilla
pisamanaamainen hellepäivästä iloisesti väsähtänyt
rimppakinttu, jonka suu kävi tauotta. Kiukaalla
paistui saunamakkarat ja onnellinen odotus
tulevasta hiukopalasta täytti mielen. Isä hymähteli
tapansa mukaan verkkaisesti ja heitti löylyä ihan
vaan sen verran, kuin pienempi saunoja hyväksi
havaitsi.

Martta sulki silmänsä. Jossain unen rajamailla
kesäyön täytti huuhkajan sielua hivelevä huhuilu.

Yöllä uneen tuli kaikkea sitä, mitä hereillä ollessa
ei halunnut ajatella. Röntäsade kasvoillaan Martta
kulki tyhjällä kadulla, mutta ei yksin, vaikka olisi
sitä halunnutkin. Perässä lakkaamattomana jonona
seurasi joukko tuttuja ihmisiä, joista Martta ei
yllättävää kyllä ollut koskaan suuremmin pitänyt.

Isän siskot rynnivät kyynärpäitään jaellen
kulkueen kärkipäässä ja huudahtelivat mitä sylki

suuhun sattui tuomaan. Tai niinhän sitä äkkiseltään luulisi, mutta jos heitä vähänkään tunsi, ei yksikään huulilta tipautettu kirjain ollut vailla pistävää tarkoitusta.

Osansa saivat niin hän, isänsä ainokainen, kuin jo ajat sitten heidän hampaisiinsa jäänyt hiljainen ja vaatimaton äiti. Äiti joka ei jaksanut suvun painostusta, vaan hiipui hiljalleen yhä kauemmaksi heistä kaikista. Äiti. Unessa hän oli hymyilevänä ja kauniina valkeassa mekossaan, pitkät kiharat hiukset tuulessa heiluen pitkin haurasta selkää. Ikuinen auringon valo ohimoilla, vaikka räntäsade vihmoi muita seurueessa matkaavia.

Martta hätkähti hereille. Vierestä kuului tuttu tuhina, joka muuttui aika ajoin onnelliseksi kuorsaukseksi. Frodo kiehnäsi emäntänsä kyljessä ja vaikka olikin selvästi kuumissaan kesäaamun orastavassa valossa, ei tohtinut kierähtää lattialle.

Marttaa nauratti. Ihmisen paras ystävä ja joskus jopa ainoa sellainen. Ystäviä Martalle oli kertynyt harvanlaisesti ja osittain se oli täysin hänen omasta käytöksestään johtuvaa. Sosiaalinen ei ollut sana, joka häntä parhaiten kuvasi, vaan enemmänkin hän oli aina ollut sivustakatsoja. Eikä katsomon sivuun kertynyt kuin samankaltaisia maan hiljaisia, jotka

eivät jostain syystä juurikaan olleet kiinnostuneet muista, edes mahdollisista sielunkumppaneista.

Iris oli ollut mukana Martan elämässä lähes koko tämän aikuisiän. He olivat tutustuneet vahingossa ja miltei huomaamattaan työpaikan kahvitauoilla. Molempia oudoksutti yleinen tapa keskustella asioista, joissa tärkeämmäksi koettiin pikemminkin puheen määrä, kuin sen sisältö. Eikä kumpikaan heistä halunnut puhua vieraille ihmisille siviiliasioistaan. Jotenkin ajatus siitä, että muutoin täysin tuntemattomat kahvittelijat olisivat tienneet, kuinka he näiden seinien ulkopuolella elivät, tuntui vastenmieliseltä. Sen sijaan kaksikko tapasi yhä useammin työajan ulkopuolella. Iris oli iloinen, oikea elämän silmäterä. Hänen kupliva seuransa valoi uskoa niihinkin päiviin ja hetkiin, jolloin Martta oli valmis painumaan unholaan. Joskus käy niinkin onnekaasti, että sellaiset ihmiset, jotka vähiten muistuttavat toisiaan mutta kuitenkin eniten tarvitsevat toisiaan, löytävät toisensa. Ja nyt kävi juuri niin. Martan onneksi, kuten toki myös Iriksen.

Ja nyt Iris oli vihdoin tulossa Villa Kuuselaan Martan vieraaksi. Ja Frodon tietysti. Vaikka ei koira ollut ulkopuolista seuraa vailla, sillä emännän läsnäolo oli sille kaikki kaikessa. Sen kesäpäivät kuluivat onnellisissa merkeissä satoi tai

Elias oli outolintu.

Hento kuin höyhenen piirto ilmassa. Vahva kuin suuren siipivälin aikaansaama ilmavirta.

Martan läpi kulki tuuli. Pehmeänä kuin uni, jossa ei ollut alkua eikä loppua.

BoD

9

789528

020288